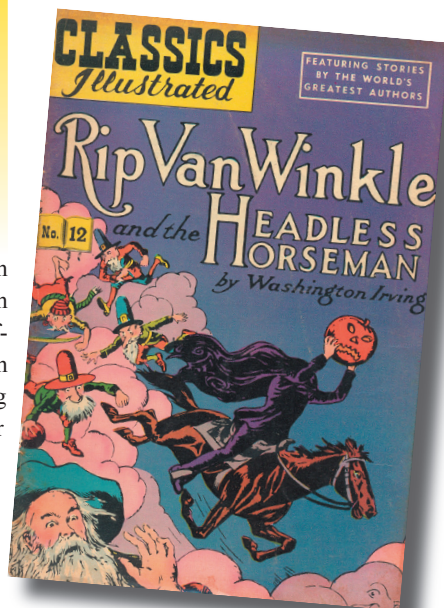

Ny tegnede klassikere

af Anders Hjorth-Jørgensen

forside og tegninger af Malcolm Kildale. Senere fulgte endnu fem oplag, indtil serietitlen i 1946 skiftede til *Classics Illustrated*. Som sådan udkom endnu seks oplag med Kildales forside og tegninger indtil 1953.

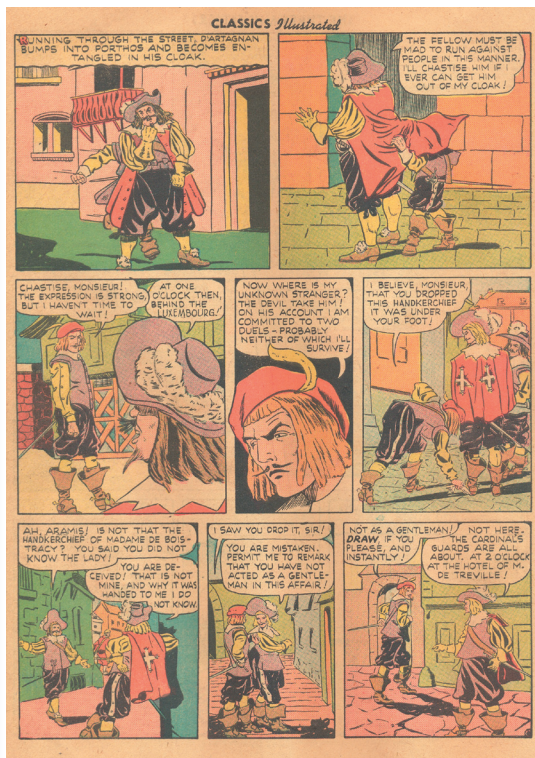
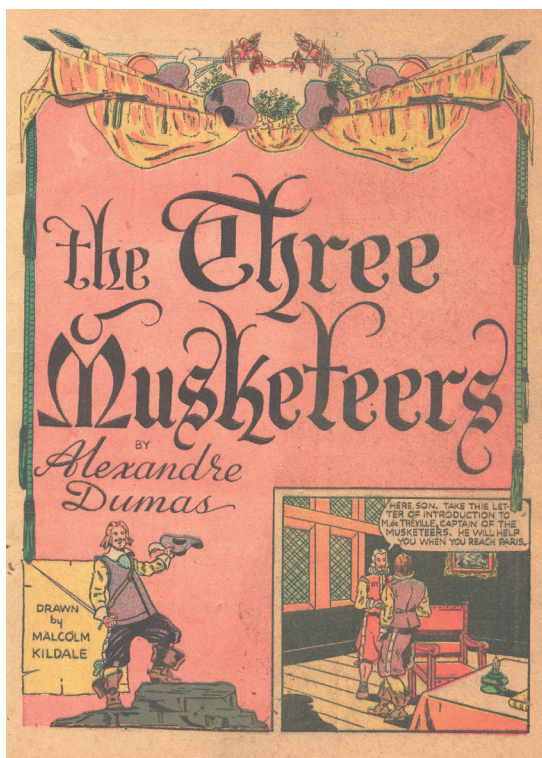
Det kan undre, hvorfor Kildales version ikke blev omtegnet langt tidligere, som det skete med andre titler. For som den amerikanske tegneseriehistoriker

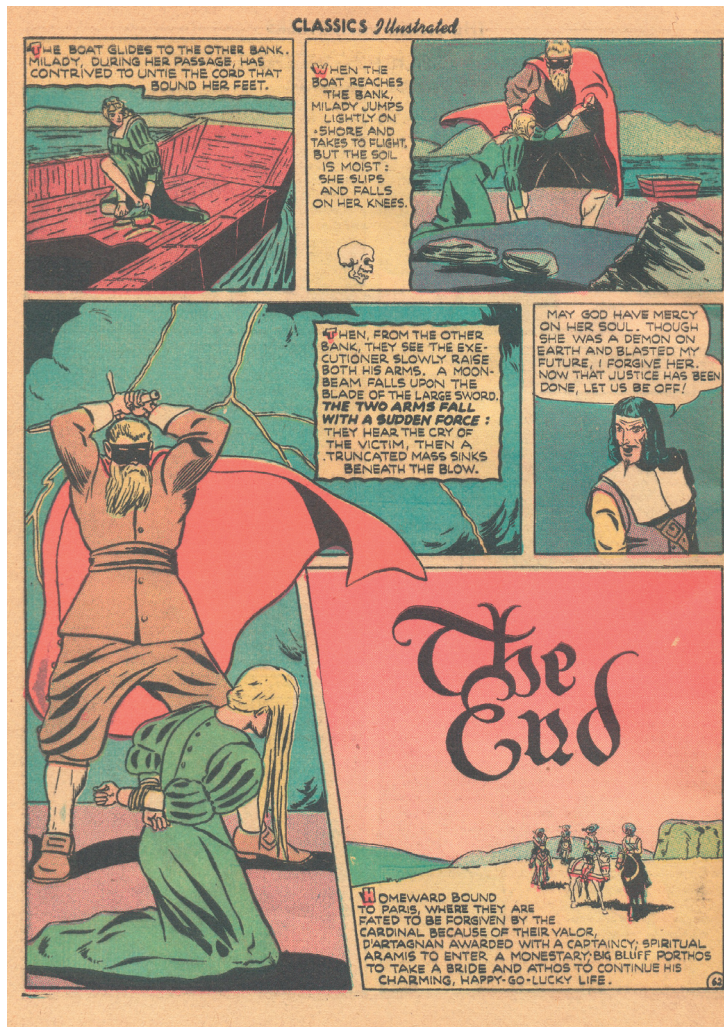

Da *De tre musketerer* i 1959 udkom i Norge som *Illustrerte Klassikere* nr.77, var det med George Evans' tegninger – bredt ud over 47 af hæftets 48 sider. I USA udkom samme version også i 1959 – men som ny udgave af *Classics Illustrated* no.1. Dette første nummer udkom som *Classic Comics* no.1 i 1941 med

Hames Ware har udtalt: ”Kildale burde som tegner være et af de sidste valg, hvis man ønskede at få en ny serieudgivelse godt fra start.” Set med nutidens øjne er Kildales *De tre musketerer* ret svag og ubehjælpelig, når det handler om karaktertegningen. Ligeledes præges mange sider af hastværksarbejde og mang-

lende gennemarbejdning – måske fordi – som Ware også er inde på – at en stor del af arbejdet er udført af andre tegnere på Jacquet Shop, som Kildale var tilknyttet: ”Det færdige produkt er uensartet, et typisk studio-arbejde, hvor nogen har tegnet baggrunde, mens andre har taget sig af rentegning og tekstning.”

Det er således tydeligt, at flere renetegnere har været sat på opgaven. Nogle sider er gennemarbejdede helt ned i detaljen, og rummer karakterer, som formår at træde ud af papiret, mens andre er lige så flade og perspektivløse, som det papir, de er tegnet på.

Malcolm Kildale fik kun mulighed for at præge de første to numre af *Classic Comics*, *De tre musketerer* og *Ivanhoe* - men både som tegner og art director. Og efter fire numre var også Jacquet Shop ude af billedet. Men selvom udgiveren Al Kanter erkendte, at kvaliteten af *Classic Comics* måtte højnes, skulle der altså gå 18 år, før en virkelig kompetent

tegnerieserietegner, George Evans, fik mulighed for at levere en mesterlig – om end noget forkortet – version af Dumas klassiker.

Ikke kun hvad tegningerne angår skiller de to versioner sig fra hinanden. Kildale udelader helt scenen, hvor d'Artagnan afslører Miladys hemmelighed, hvilket gør det svært at forstå hendes had til den unge brushane. Til gengæld stikker Kildale intet under stolen i beskrivelsen af Miladys henrettelse. Hvor Evans lader Athos' fortvivlelse over den grufulde, men nødvendige handling, som anes i baggrunden, dominere et enkelt billede, anvender Kildale en side med selve øjeblikket lige før

bøddelens hug som det dramatiske højdepunkt. Et flot iscenesat punktum for en i øvrigt ujævnt fortalt tegneserie. Men hvor der er dramatisk patos i Kildales helsides afslutning, er der til gengæld langt større menneskelig tragedie indeholdt i Evans' stramt komponerede enkeltbillede. Både her og i de foregående 45 sider formår Evans i langt højere grad end Kildale at uddrage essensen af Dumas' klassiker.

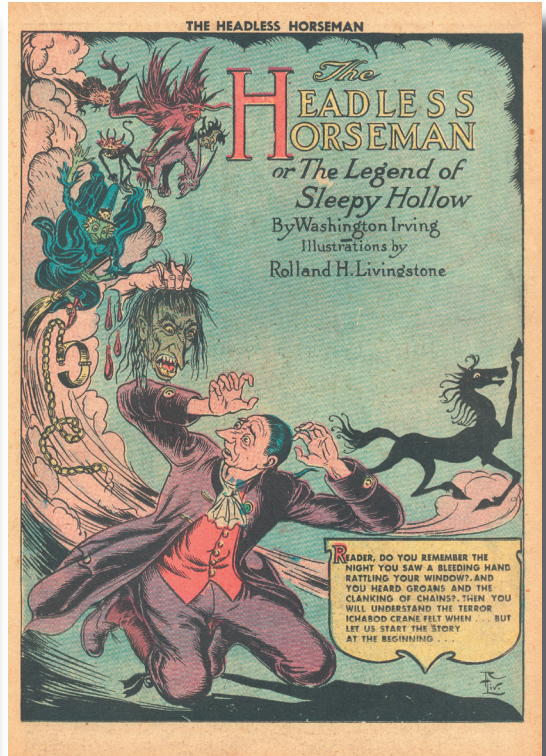
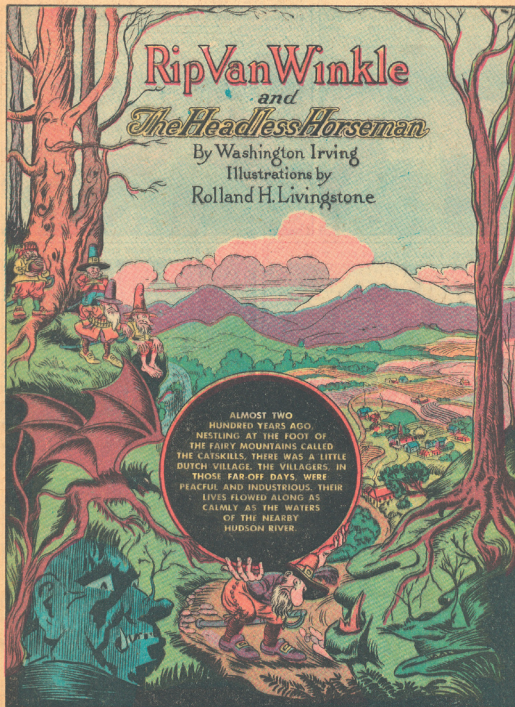
Ligesom *Classic Comics/Classics Illustrated* nr. 1 blev også no.12, *Rip Van Winkle and the Headless Horseman*, omtegnet.

1 udgave – med manuskript af Dan Levin – er med et par dramatiske tilføjelser i *Rip Van Winkle* tro genfortællinger af Washington Irvings klassikere. Men selvom tegningerne af eftertiden anses for at være Roland H. Livingstones bedste arbejde til Gilbertons klassikerserie, blev også denne titel omtegnet, så det var Norman Nodels version fra 1959, der udkom i Norge.

Livingstones udgave udkom i fem oplag som *Classic Comics* og fem oplag som *Classics Illustrated* med tegnet forside af Livingstone. Derefter udkom i 1956 et oplag med malet forside og Livingstone-indhold. I 1959 og de følgende år udkom så seks oplag med samme malede forside, men med tegninger af Nodel.

1. udgave fra 1943 var på 64 sider. Af disse spændte *Rip Van Winkle* over 38 sider (Nodel-udgave 21 sider), mens *The Headless Horseman* blev fortalt over 22 sider (Nodel-udgave 26 sider).

I førstnævnte fortælling har Dan Levin som nævnt også tilladt sig et par tilføjelser. Han lader Rip Van Winkle fortælle en drabelig skrøne med Rip selv i heltedmodig kamp mod grumme indianere, og inden mødet med Hendrick Hudson oplever han med nød og næppe at blive knust af en

kæmpeklippeblok. Men det, der for alvor fylder i 1. udgave i forhold til 2. udgave, er Rip Van Winkles møde med Hudson og hans besætning – en sekvens, hvor Livingstone sikkert til egen men i hvert fald til læsernes store fornøjelse har anvendt udtryksfulde karikaturtegning i beskrivelsen af disse.

Det skal også bemærkes, at i 1. udgave tvinger Hudson Rip til at drikke: "There is only one way you can save yourself. We shall have a drinking match. If you drink more than I, you shall go free!"

I 2. udgave drikker Rip frivilligt. Livingstones udgave af *Rip Van Winkle* er fyldigere men på ingen måde bedre end Norman Nodels.

Sidstnævnte udfører et upåklageligt arbejde i sin udgave af *Rip Van Winkle*, men til gengæld leverer han i forhold til forgængeren et mesterstykke med sin version af *Den hovedløse rytter*. Specielt er hans sekvens med Ichabods møde med den hovedløse rytter langt mere skræmmende end Livingstones, som intet overlader til fantasien. Nodel bygger langsomt uhyggen op i sekvensen, inden den hovedløse rytter åbenbarer sig mod nattehimmelen for den måbende og skræmte Ichabod.

Der er heller ikke tvivl om, at Nodels karaktertegning i *Den hovedløse rytter* er langt mere gennearbejdet end Livingstones. Specielt Nodels Ichabod er bemærkelsesværdig – en

i fysisk henseende ynkelig karikatur af et menneske, som Nodel gør såre menneskelig.

I øvrigt kan det som et kuriosum nævnes, at Rip Van Winkle også har en kort optræden i Livingstones udgave. Ved festen før Ichabods møde med rytteren, fortælles gyserhistorier. En af fortællerne er Van Winkle, som igen forsøger at berette om mødet med Hendricks Hudson.

Rolland H. Livingstone var tegner på tre *Classic Comics/Classics Illustrated: De elendige, Rip Van Winkle og Onkel Toms hytte*. De to første udkom i Norge i versioner omtegnet af Norman Nodel. Kun sidstnævnte blev aldrig omtegnet.